

[Øllgaard]

Hvad angår de særlige virkninger for folkeskolen, er der endvidere at tilføje, at situationen heldigvis er den, at standarden i folkeskolen kan holdes. De besparelser, der skal gennemføres, er jo stort set »kun« begrundet i de faldende børnetal. Det er bestemt også vanskeligt nok i sig selv at gennemføre de besparelser. Vi føler alle, at den proces er besværlig, og at det vil være sådan, at de lokale forhold nogle steder er af en så særlig karakter, at denne ressourcebegrænsningsproces er særlig vanskelig dér.

Men alt i alt er disse begrænsninger mulige, og vi burde vel derfor egentlig glæde os over, at linjen som hovedregel er den, at standarden i folkeskolen kan søges holdt i det store og hele uændret. Den hovedregel kan venstre give tilslutning til, og derfor kan vi også give tilslutning til det svar på forespørgslen, som ministeren har givet her i dag.

Halvgaard (FP):

Det kan sikkert ikke forbygge nogen, at socialistisk folkeparti har rejst denne forespørgselsdebat. Det afspejler tydeligt partiets uansvarlighed med hensyn til at bidrage til anvendelsen af de midler, der er nødvendige til at bringe orden i Danmarks økonomi.

Besparelser på folkeskoleområdet anser jeg for en helt naturlig ting, dels på grund af det faldende børnetal, dels på grund af den kraftige vækst, der har vist sig inden for både specialundervisning og med hensyn til undervisningsmateriel, og desuden mener vi, at der i allerhøjeste grad skal holdes igen med hensyn til at øge skolebyggeriet.

Nu er det vel sådan, at kommunerne ikke har færdiggjort deres budgetter, men er blevet kraftigt opfordret til besparelser. Det skaber naturligvis vanskeligheder for den enkelte kommune, og jeg vil derfor spørge såvel undervisningsministeren som indenrigsministeren, om ikke man anser tiden for at være moden til at overveje gennemførelsen af et helt nyt finansieringsystem.

I de sidste 10–15 år har den offentlige sektors udgifter jo været stærkt stigende, en stigning, der har været væsentlig større end stigningen i Danmarks nationalindkomst. Kommunerne har også i løbet af 1970erne fået en voksende samfundsøkonomisk betydning. En væsentlig årsag hertil er vel nok, at staten har væltet en lang række opgaver over på

kommunerne, som tidligere blev løst af staten, uden at statens udgifter dermed er holdt op med at stige.

Vi har tidligere foreslået en anden finansieringsform – og nu er det selvfølgelig alene spørgsmålet om folkeskolen, denne debat drejer sig om – og dér kan jeg henvise til lovforslag nr. L 161 og lovforslag nr. L 162, som er indleveret af fremskridtspartiet, og som jeg regner med kommer til behandling her i salen i løbet af foråret.

De to forslag, hvoraf det ene er et forslag til skolestyrelseslov og det andet et forslag til lov om styrelse af kommunernes fritidsundervisning, angår i hvert fald to områder, som koster mange penge. Da regeringen jo har ansvaret for Danmarks økonomi, burde det også være sådan, at regeringen, når man lagde budgetter, havde en fuldkommen oversigt over de beløb, som man kunne anvende til folkeskolen.

Vi har i vores forslag stærkt pointeret nødvendigheden af, at de enkelte skoler i stedet for, som det nu er, hvor man har en masse mellemlid, kommuner og amtskommuner osv., der administrerer bl.a. også tilskuddene til skolevæsenet, fik tilskuddene direkte fra staten, afhængigt af hvor store skolerne var, altså hvor mange elever der var, og andre kriterier. På den måde kunne man få en ensartet og mere retfærdig behandling af folkeskoleelever, uanset om de havde hjemsted i en jysk landkommune eller i en københavnsk omegnskommune. Jeg mener, at Danmark ikke er større, end at skolerne uden besvær kunne administreres direkte fra statens side.

Jeg vil gerne henlede såvel undervisningsministerens som indenrigsministerens opmærksomhed på disse to forslag, som kommer til behandling, og håber, at man virkelig vil studere dem.

Bente Juncker (CD):

Når talen har været om folkeskolen, har CD fra starten haft den principielle holdning, at det var et område, der gerne måtte koste nogle penge. Denne holdning har vi ikke ændret, men ændres den situation, der bestemmer, hvor mange penge det offentlige har at dele ud af, må der selvfølgelig finde en tilpasning og besparelse sted, uanset at det medfører, at forbedringerne i hvert fald må vente en tid.